

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CI. — Wydana i rozesłana dnia 13. czerwca 1918.

Treść: (№ 205.—209.) 205. Rozporządzenie o dopuszczalności rzeczowo skutecznego zakazu pozbywania i obciążania na rzecz „Funduszów opieki dla powracających wojowników”. — 206. Rozporządzenie o administracyjnym załatwianiu roszczeń syndyackich przeciw państwu. — 207. Rozporządzenie o uchyleniu obowiązku przedkładania odpisów rejestru czynności notaryuszy prezydentowi izby notarialnej. — 208. Rozporządzenie, którym w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych zmienia się częściowo rozporządzenie z dnia 31. marca 1918 w sprawie obrotu zastępczymi środkami żywności. — 209. Rozporządzenie, w sprawie przejściowej zmiany niektórych postanowień regulaminu ruchu dla kolei żelaznych.

205.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 6. czerwca 1918 o dopuszczalności rzeczowo skutecznego zakazu pozbywania i obciążania na rzecz „Funduszów opieki dla powracających wojowników”.

Na zasadzie § 14. trzeciej noweli częściowej do powszechnej księgi ustaw cywilnych (rozporządzenie cesarskie z dnia 19. marca 1916, Dz. u. p. Nr. 69) zarządza się, że zakaz pozbywania i obciążania skuteczny przeciw trzecim osobom z tego powodu, że został wpisany do księgi publicznej, inoż być ustanowiony także na rzecz „Funduszów opieki dla powracających wojowników”, których statut został ogłoszony reskryptem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 8. stycznia 1917.

Schauer wr.

206.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości i Ministra skarbu z dnia 6. czerwca 1918,

o administracyjnym załatwianiu roszczeń syndyackich przeciw państwu.

§ 1.

W sprawach syndyackich prezydium wybranego w § 8. ustawy z dnia 12. lipca 1872, Dz. u. p. Nr. 112, sądu krajowego wyższego jest właściwą władzą administracyjną w rozumieniu § 15. A, ustęp 2. do 4., instrukcji służbowej dla prokuratorii skarbu (rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 9. marca 1898. Dz. u. p. Nr. 41.)

§ 2.

Gdy na zasadzie ustawy z dnia 12. lipca 1872, Dz. u. p. Nr. 112, zgłoszone zostanie w prezydium sądu krajowego wyższego roszczenie o zwrot szkody, to prezydium to winno zasięgnąć po zbadaniu stanu sprawy opinii prokuratorii skarbu. Jeżeli podnoszący roszczenie o zwrot szkody zwraca się do prokuratorii skarbu lub jeżeli wniosł on skargę bez poprzedniego zgłoszenia, to prokuratora skarbu winna, w razie potrzeby po założeniu odnośnych aktów, przesłać swą opinię prezydium sądu krajowego wyższego.

Prezydium sądu krajowego wyższego orzeka o roszczeniu, ewentualnie po wysłuchaniu senatu administracyjnego (prezydialnego) sądu krajowego wyższego.

Jeżeli szkodę spowodował wskutek własnego zawińienia funkeyonarz zarządu skarbowego, to przed powzięciem uchwały należy porozumieć się z krajową władzą skarbową.

§ 4.

Jeżeli prezydium sądu krajowego wyższego uważa roszczenie za ustawowo nie uzasadnione, to ma odrzucić roszczenie o zwrot szkody. Przez to uważa się zarazem prokuratorę skarbu za upoważnioną do wdania się w spor.

Jeżeli jednak prezydium sądu krajowego wyższego uważa roszczenie za ustawowo uzasadnione, to jeżeli prokuratora skarbu jest takiego samego zdania, a kwota odszkodowania, jaką ma być zapłacona, nie przekracza 6000 K, winne ono zarządzić zwrot i prosić krajową wację skarbową o wyasygnowanie przyznanej kwoty, w przeciwnym zaś razie winno przedłożyć aktu wraz z własnym wnioskiem Ministerstwu sprawiedliwości, które rozstrzyga w porozumieniu z Ministerstwem skarbu.

Jeżeli w jakiejś sprawie więcej osób zgłosiło roszczenia lub jeżeli należy spodziewać się dalszych zgłoszeń, to mianodajną jest łączna kwota szkody.

§ 5.

Przyznając zwrot szkody, należy zarządzić także co potrzeba celem ściągnięcia kwoty regresowej od ponoszącego winę urzędnika. Prezydium sądu krajowego wyższego upoważnione jest do darowania za zgodą krajowej wądzia skarbowej kwoty regresowych do wysokości 1000 K, jeżeli zachodzą okoliczności, zasługujące na szczególną uwzględnienie.

§ 6.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 16. grudnia 1869, L. 23103, Nr. 44. Dziennika rozporządzeń Ministerstwa skarbu traci moc obowiązującą odnosnie do roszczeń podnoszonych na zasadzie ustawy z dnia 12. lipca 1872, Dz. u. p. Nr. 112.

Co do zarachowywania tych zwrotów ma zastosowanie rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 19. marca 1911, L. 18154, Nr. 82, Dziennika rozporządzeń Ministerstwa skarbu.

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze ma zastosowanie do zawiśnych już spraw tylko o tyle, o ile ich nie przedłożono jeszcze Ministerstwu sprawiedliwości lub Ministerstwu skarbu.

Schauer wr.

Wimmer wr.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 7. czerwca 1918

o uchyleniu obowiązku przedkładania odpisów rejestru czynności notaryuszy prezydentowi izby notarialnej.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, rozporządza się, celem zaspaszczenia papieru i pracy:

§ 1.

Aż do odwołania należy zaniechać sporządzania wierzytelnego odpisu rejestru czynności notaryusza i przedkładania tego odpisu prezydentowi izby notarialnej (§ 115. ord. not.).

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wechodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Schauer wr.

208.

Rozporządzenie Urzędu dla żywienia ludności z dnia 9. czerwca 1918,

którem w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych zmienia się częściowo rozporządzenie z dnia 31. marca 1918. Dz. u. p. Nr. 125. w sprawie obrotu zastępczymi środkami żywności.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, zarządza się, co następuje:

Artykuł 1.

§ 1. rozporządzenia Urzędu dla żywienia ludności z dnia 31. marca 1918, Dz. u. p. Nr. 125, w sprawie obrotu zastępczymi środkami żywności opiewać będzie:

„Zastępcze środki żywności, które dowodnie już przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia znajdowały się w obrocie, można sprzedawać bez formalnego zezwolenia aż do 31. sierpnia 1918, jeżeli zresztą odpowiadają istniejącym przepisom ustawowym; po owym dniu potrzeba takiego zezwolenia.“

Artykuł II.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Paul w.l.

209.

Rozporządzenie Ministerstwa kolej żelaznych z dnia 10. czerwca 1918,

w sprawie przejściowej zmiany niektórych postanowień regulaminu ruchu dla kolej żelaznych.

Na zasadzie § 4., ustęp (1), regulaminu ruchu dla kolej żelaznych z dnia 11. listopada 1909, Dz. u. p. Nr. 172, zarządza się na czas trwania spowodowanych wojną nadzwyczajnych stosunków następujące przejściowe zmiany przepisów regulaminu ruchu dla kolej żelaznych:

§ 1.

Termin dwu miesięczny, ustanowiony w § 6., ustęp (3), r. r. dla wejścia w życie podwyższeń taryfowych i innych utrudnień warunków przewozu, skraca się przejściowo na dni 14.

§ 2.

Osobom cywilnym, podróżującym w ścisłej szym obszarze wojennym, jest zabronione kontynuowanie podróży poza stację, do której opiewa bilet, tutajże użycie drogi innej, niżeli oznaczonej na biletce.

W powyższych celach nie wolno tedy w ścisłej szym obszarze wojennym uskuteczniać dopłaty w pociągu według przepisów § 16. r. r.; także w szerszym obszarze wojennym i w głębi kraju jest taka dopłata tylko o tyle dopuszczalna, o ile cel podróży i cała droga znajduje się poza ścisłej szym obszarem wojennym.

Osohy cywilne, przekraczające ten zakaz, będą stosownie do § 11., ustęp (1), r. r., wylączane od przewozu i karane według rozporządzenia ministerialnego z dnia 30. września 1857, Dz. u. p. Nr. 198, grzywną od 2 do 100 koron lub aresztem od 6 godzin do 14 dni.

§ 3.

Wszelkie przesyłki pakunków podróżnych i pośpieszne, które zostały nadane albo mają być

wydane w szerszym lub ścisłej szym obszarze wojennym lub przesyłki tego rodzaju, przechodzące przez te obszary, mogą być wydane, odmiennie od przepisu § 34., ustęp (2), r. r., nietylko na stacyj przeznaczenia, lecz także na innym dworcu kolejowym, znajdującym się w tej samej miejscowości lub jego okolicy; wydania można żądać dopiero w dziesięć dni po nadejściu pociągu, do którego pakunek nadano. Terminy, bieżące według regulaminu ruchu dla kolej żelaznych od nadejścia pociągu, rozpoczęają się więc także dopiero z upływem ustanowionego niujszem terminu dni 10.

§ 4.

Zwłoki należy, odmiennie od przepisu § 45., ustęp (1), r. r., przyjmować do przewozu także w wozach otwartych, jeżeli one znajdują się stosownie do przepisu § 44., ustęp (3), r. r., w hermetycznym zamknięciem, silnym opakowaniu metalowem, a opakowanie to osadzone jest tak mocno w skrzyni drewnianej, że nie może się tam przesuwać i jeżeli nadto skrzynia ta jest zapatrzona nieprzemakalnym pokrowcem lub przykryta całkowicie nieprzemakalnym nakryciem.

Postanowienie to nie dotyczy przepisu § 45., ustęp (1), r. r., według którego zwłoki, nadawane w karawanach zupełnie osłoniętych, mogą być przewożone wozami otwartymi.

§ 5.

Odmiennie od przepisu § 56., ustęp (1), lit. k, r. r., nie należy przyjmować na austriackich stacyj kolejowych w celu przewozu do austriackich stacyj kolejowych przesyłek z listami przewozowymi, w których wyrażono żądanie, że towar ma pozostać na kolei.

§ 6.

Odmiennie od przepisów § 64. r. r. nie jest kolej obowiązana zezwalać na tymczasowe przyjęcie towaru na skład.

Przyjęcie i przewóz nastąpi raczej tylko w miarę rozporządzałnych środków ruchu i pociągów, a to przy ładunkach całowozowych dopiero w chwili przygotowania wozów.

§ 7.

Odmiennie od przepisów § 66., ustęp (1), r. r., nie są kolej obowiązane towary, które według taryfy mają być przewożone wozami krytymi, do takich wozów ładować. Wysyłający nie ma prawa przepisywać w liście przewozowym

użycia krytych wozów. W razie użycia wozów otwartych lub zaopatrzonych w pokrywy nie odpowiadają koleje za szkody, jakie dla towaru mogą powstać z niebezpieczeństwa połączonego z tym sposobem przewozu, także wtedy, jeżeli zaniechano umieszczenia w liście przewozowym odnośnej umowy z wysyłającym, przewidzianej w § 86., ustęp (1), liczba 1.

§ 8.

Przewidziany w § 74., ustęp (2), r. r., obowiązek kolej do zażądania od wysyłającego w razie przeszkoła w przewozie, by rozrządził towarem, ma być traktowany według przepisów rozporządzenia z dnia 26. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 173.

§ 9.

Odmienne od przepisu § 76., ustęp (3), r. r., można zamiast w stacyi przeznaczenia, oznaczonej przez wysyłającego, wydać towar w innej stacyi, znajdującej się w tej samej miejscowości; nie wolno jednak pobrać wyższego przewoźnego, niżby ono wynosiło w razie wydania towaru na stacyi oznaczonej przez wysyłającego.

§ 10.

Odmienne od przepisu § 80., ustęp (6), r. r., ma kolej prawo towary, których wyładowanie należy do odbiorcy, wyładować jeszcze przed upływem terminu wyładowania. W takim razie nie wolno jednak żądać zapłaty kosztów wyładowania.

§ 11.

Jeżeli z powodu nadzwyczajnych stosunków spowodowanych wojną regularne rozwikłanie ruchu towarowego na poszczególnych stacyach jest niemożliwe, natenczas po zasięgnięciu zezwolenia władzy nadzorczej i odpowiednim ogłoszeniu w dzienniku rozporządzeń dla kolej żelaznych i żeglugi mają zastosowanie co do wydawania towarów w stacyach wymienionych w ogłoszeniu następujące zmiany przepisów regulaminu ruchu dla kolej żelaznych:

1. Uchyla się przepis § 80., ustęp (1), r. r., według którego termin do odebrania towarów musi wynosić przynajmniej 24 godzin. Kolej ma

prawo skrócić ten termin według swobodnego uznania przez wywieszenie ogłoszenia na stacyach aż do 6 godzin, uchylając zaraz odnośne postanowienia taryfowe.

2. Postanowienia § 81., ustęp (1), r. r., o terminie dla wykupienia listu przewozowego, uchyla się. Opierając się na nich taryfowe postanowienia wykonawcze tracą tedy moc obowiązującą. Odbiorca jest obowiązany wykupić list przewozowy w ciągu terminu odebrania ustanowanego przez wywieszenie ogłoszenia na stacyi przeznaczenia i towar zaraz odebrać.

3. Jeżeli na stacyi przeznaczenia nie ma odpowiednich magazynów kolejowych lub jeśli w magazynach tych nie ma miejsca albo potrzeba ich na inne cele, natenczas kolej może niceodebrane towary na koszt i bezpieczeństwo uprawnionego do rozporządzania nimi oddać na skład gdzie indziej albo złożyć obok kolej na otwartem miejscu alboteż sprzedać przez urząd kolejowy. Zawiadomianie wysyłającego lub odbiorcy o następcie mającej sprzedaży nie jest potrzebne.

4. Jeżeli zajdzie przeszkoła w odstawieniu towaru, wówczas kolej jest tylko wtedy obowiązana stosownie do § 81. r. r. zawiadomić wysyłającego o przyczynie przeszkoły i zasięgnąć jego zarządzenia, jeżeli towar może być na stacyi przeznaczenia bezpiecznie przechowyany w magazynach kolejowych. W razie przeciwnego może kolej sprzedać towar zaraz bez poprzedniego zawiadomiania wysyłającego i odbiorcy.

§ 12.

Ulegające gniciu materyaly, wymienione pod liczbą 1 i 2 rozdziału VI. załącznika C do regulaminu ruchu dla kolej żelaznych należą odmiennie od przepisów pod VI, A, (2), a), 2, α, przyjmować do przewozu także w czasie od dnia 1. marca do dnia 31. października, przestrzegając warunków ustanowionych pod VI, A, (2), a), 2, β, dla przewozu w czasie od listopada do końca lutego.

§ 13.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi zaraz w życie.

Rozporządzenie z dnia 19. listopada 1916, Dz. u. p. Nr. 391, uchyla się niniejszym.

Banhans wr.